ΠΑΛΑΙΕΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ **ΤΟΥ κ. ΑΘΑΝ. ΖΕΡΒΟΠΟΥΛΟΥ (ΚΡΟΥΠ)**

ΔΕΚΑ ΧΡΟΝΙΑ ΚΟΝΤΑ ΣΤΟ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗ

(Γραμμένες γιὰ τὸ «Μπουκέτο»)

Ι'.

ΠΗΓΑ λοιπόν, συνέχισε ὁ Νέγρης, καὶ βρῆκα τὸ Διάδοχο. Τοῦ λέω : —Ὑψηλότατε, ἐγὼ ἐπίστευα πὼς ἐφ' ὅσον εἶσθε Σεῖς ἀντιβασιλεύς, δὲν θὰ ἐγέμιζε ἡ Ἐφημερὶς τῆς Κυβερνήσεως μὲ μεταβολὲς ποὺ φέρουν ἀναστάτωσι στοὺς ὑπαλλήλους καὶ στὸν τόπο ! Καὶ ὅμως ἡ μεταβολὲς αὐτὲς φέρουν τὴν ὑπογραφή σας.

—Καὶ τί σᾶς ἀπάντησε ὁ Κωνσταντῖνος ; ρώτησε ὁ κ. Ναυπλιώτης.

—Ἐκούνησε τὸ κεφάλι του θλιβερά. ἐξακολούθησε ὁ Νέγρης, καὶ μοῦ εἶπε :—Σεῖς ξέρετε καλύτερα ἀπὸ μένα τὰ καλὰ τῆς συναλλαγῆς... Ἀλλοῦ πρέπει νὰ διαμαρτυρηθῆτε...

Τὸν διάλογο αὐτὸν ὁ κ. Ναυπλιώτης τὸν ἀνεκοίνωσε στὸ Γαβριηλίδη.

—Γράψε τον ἀμέσως, εἶπε ὁ Γαβριηλίδης, καὶ ἔδωκε ἐντολὴ νὰ φύγη τὸ κύριο ἄρθρο ἀπ' τὸ φύλλο τῆς ἑπομένης καὶ στὴ θέσι του νὰ δημοσιευθῆ ἡ συνέντευξις Κωνσταντίνου καὶ Νέγρη !

* * *

Τὸ τί ἐπακολούθησε τὴν ἄλλη μέρα δὲν λέγεται.

Διαψεύσεις ἐπὶ διαψεύσεων. Ἐπιστολὰ τοῦ Νέγρη στὶς ἄλλες ἐφημερίδες. Ἄρθρα τῶν ἄλλων ἐφημερίδων, ὅτι δὲν εἶνε ὁ Νέγρης ἐξ ἐκείνων ποὺ λένε τέτοιες ἱστορίες στοὺς δημοσιογράφους καὶ τὰ ρέστα...

Κι' ὁ Γαβριηλίδης ἀπάντησε μὲ τὸ ἑξῆς λακωνικό :

«Ὁ συντάκτης ποὺ ἔγραψε τὴν συνέντευξι Νέγρη - Διαδόχου ἔχει φωνογραφικὴν δύναμιν καὶ διαψεύσεις δὲν χωροῦν !»

* * *

Ὅταν ἦταν ὑπουργὸς τῶν Ναυτικῶν ὁ Ἀνδρέας Μιαούλης, εἶχε γίνει γιὰ μένα ἡ καλυτέρα πηγὴ πληροφοριῶν, ὄχι μόνον τοῦ ὑπουργείου του, ἀλλὰ καὶ γενικώτερα. Ἀντιθέτως ὅμως ἡ «Ἀκρόπολις» ἐδημοσίευε ἄρθρα ἐναντίον του, γραμμένα ἀπὸ κάποιον εἰδικὸν στὰ ναυτικὰ ζητήματα καὶ μὲ εἶχε φέρει σὲ δύσκολη θέσι, νὰ βλέπω τὸν ὑπουργὸ κάθε βράδυ.

—Θὰ μᾶς κλείσουν τὶς πόρτες τοῦ ὑπουργείου, ἔλεγα στὸ Γαβριηλίδη, μεταβιβάζων καὶ τὰ ὑπουργικὰ παράπονα...

—Ἂς τὶς κλείσουν... Ἐσὺ τὴ δουλειά σου καὶ τὰ ἄρθρα τὴ δουλειά τους !!

Εὐτυχῶς ἐσταμάτησε γρήγορα ἡ πολεμικὴ αὐτή, γιατί ἐταξείδεψε στὸ ἐξωτερικὸ ὁ γράφων.

Καὶ ὁ ὑπουργὸς νομίζοντας ὅτι τὸ χρωστοῦσε αὐτὸ στὴ δική μου μεσολάβησι, μ' ἐγέμιζε διαρκῶς μὲ... εἰδήσεις κάθε βράδυ, ποὺ τὶς ἔγραφε μόνον ἡ «Ἀκρόπολις» καὶ ἔκανε τοὺς ἄλλους συναδέλφους νὰ σκάζουν ἀπὸ τὸ κακό τους !

* * *

Ἄλλη πρωτοβουλία τοῦ Γαβριηλίδη ἦταν τὸ ἄνοιγμα εἰδικῆς στήλης γιὰ τὴν κοσμικὴ κίνησι, ποὺ ἔχει τώρα τόσο διαδοθεῖ σ' ὅλο τὸν Τύπο τῶν Ἀθηνῶν, τῶν ἐπαρχιῶν καὶ τῶν περιοδικῶν ἀκόμα. Τὴν ὠνόμασε τὴ στήλη αὐτὴ τὸ «Σαλόνι τῆς Ἀκροπόλεως» καὶ περιέγραφε μὲ εἰδικὸν συντάκτη τὴν κίνησι τῶν σαλονιῶν τῆς ἐποχῆς. Εἶχε μάλιστα τότε συσταθεῖ κι' ὁ σύλλογος τῶν «Φίφτι-τοῦ» καὶ ἡ ὕλη ἦταν ἀρκετή. Ὁ πρῶτος συντάκτης τῆς κοσμικῆς κινήσεως, ἕνας καλῆς οἰκογενείας νέος, δειλὸς καὶ συνεσταλμένος, ἀλλὰ καὶ κοσμικός, τὰ κατάφερνε ἀρκετὰ καλὰ στὴν ἀρχή. Ἀργότερα ὅμως μπῆκε στὴ φυλακή... γιὰ κατάχρησι τῆς δημοσιογραφικῆς δυνάμεως. Ἐννοεῖται ὅτι ὁ Γαβριηλίδης μόλις μυρίστηκε πὼς συνέβαινε κάτι τέτοιο, τὸν ἔπαψεν ἀμέσως.

Ὕστερα ἀνέλαβε τὴν στήλη αὐτὴ συνεχῶς μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ μπαμπᾶ της, ἡ κόρη του Ἄννα, ἤδη κυρία Συναδινοῦ, ἡ ὁποία ἐδημιούργησε καὶ ἔκανε ἀπὸ τὴν περιγραφικὸ τῶν κοσμικῶν συγκεντρώσεων. Οἱ ἀναγνῶσται τοῦ «Μπουκέτου» γνωρίζουν τὴν Μονταὶν ἀρκετὰ καλά, ὥστε περιττεύουν οἱ συστάσεις.

* * *

Ὁ πόθος τοῦ Γαβριηλίδη ν' ἀνοίξη μιὰ στήλη στὴν «Ἀκρόπολι» ποὺ θὰ ἐνδιέφερε τοὺς κοσμικοὺς κύκλους, ἦταν παληός.

Ὅταν ὁ κ. Πὼπ τοῦ συνέστησε γιὰ πρώτη φορὰ τὸν συμπαθέσπατο διευθυντὴ σήμερα τοῦ «Ἄργου τοῦ Τύπου» κ. Θεοδ. Καλογερῖκο, ὁ Γαβριηλίδης ἐχαιρέτησε τὴν γνωριμία του ὡς ἑξῆς :

—Νὰ ἕνας ποὺ μοῦ χρειάζεται γιὰ τὰ σαλόνια, νὰ περιγράφη τὴν κίνησι.

Κι' ἐφώναξε ἀμέσως τὸν διαχειριστή του, τὸν Κουρῆν, στὸν ὁποῖο εἶπε :

—Νὰ δώσετε στὸν νέον χρήματα γιὰ νὰ ράψη ἀμέσως ἕνα φράκο καὶ ἕνα σμόκιν !

—Τί λές, τζόγια μου ! ἀπάντησε μὲ τὴν Κερκυραϊκὴ προφορά του ὁ διαχειριστής. Ἐγὼ δὲν ἔχω πεντάρα γιὰ τὸ αὐριανὸ χαρτὶ τοῦ φύλλου !

—Ἄχ, αὐτὲς ἡ ἀπενταρίες ! Ποτὲ δὲν θὰ λείψουνε ! ἀναστέναξε ὁ Γαβριηλίδης. Καὶ γιὰ τὸν λόγο αὐτὸν τὸ «Σαλόνι» ἐβράδυνε λίγα χρόνια νὰ φανῆ στὴν «Ἀκρόπολι»...

* * *

Ποτὲ δὲν εὐχαριστιόταν—ὅπως εἴταμε—ὁ Γαβριηλίδης ἀπὸ κάτι τὸ συνηθισμένο καὶ τὸ τακτικό. Καὶ δημιουργικὸ μυαλό, ὅπως ἦταν. προσπαθοῦσε νὰ ἐμφανίση μὲ τὴν «Ἀκρόπολι» κάτι τι τὸ καινούργιο καὶ τὸ πρωτότυπο. Ἦταν ἐπαναστάτης σ' ὅλα καὶ ἤθελε νὰ ξεχωρίζη γενικῶς ἡ «Ἀκρόπολις» ἀπ' ὅλες τὶς ἐφημερίδες, μὲ πρωτοτυπία δική του, Γαβριηλίδικη. Ἐδημιούργησε κοινὴ γνώμη γιὰ τοὺς πρώτους ἐργατικοὺς νόμους ποὺ δημοσιεύθηκαν τότε, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τῆς «Κυριακῆς ἀναπαύσεως». Σύμφωνα ὅμως μὲ τὸν τελευταῖο, ἀπηγορεύετο ἡ ἔκδοσις τῶν πρωϊνῶν ἐφημερίδων κάθε Δευτέρα. Ὅλοι οἱ ἄλλοι συνάδελφοί του τὸ παραδέχτηκαν αὐτό, χωρὶς ἀντιρρήσεις. Ὁ δημιουργὸς τοῦ νόμου ὅμως, ὁ Γαβριηλίδης, δὲν μποροῦσε νὰ τὸ... ἀνεχθῆ ! Καὶ κάθε Δευτέρα μεσημέρι, ἐξέδιδε τὴν «Ἀκρόπολι» σὲ μισὸ σχῆμα, χωρὶς ἀγγελίες. καὶ μὲ συμπυκνωμένη ὕλη ἀπὸ τὶς εἰδήσεις τῆς Κυριακῆς καὶ τῆς Δευτέρας, ποὺ κυκλοφοροῦσε ὧρες ὁλόκληρες πρὸ τῶν ἀπογευματινῶν φύλλων !

Φυσικά, ἦταν ἐντὸς τοῦ νόμου καὶ ἐντὸς τῶν ἀρχῶν του, νὰ κάμη κάτι τὸ πρωτότυπο καὶ νὰ μὴ στερήση τοὺς ἀναγνώστας του, οὔτε μιὰ μέρα, ἀπὸ τὴν «Ἀκρόπολι». Ἀλλ' ἦταν μακρυὰ ἀπὸ τὸ γενικὸ συμφέρον ὅλων τῶν ἄλλων ἐφημερίδων.

Τότε εἶχε τσακωθεῖ καὶ μὲ τὸ Πρακτορεῖο τοῦ Τσαγγάρη καὶ εἶχε δημιουργήσει τὸ δικό του, ὅπως ἐγράψαμε ἤδη. Γιὰ νὰ χτυπήση δὲ τὸ Πρακτορεῖο ἀκόμη περισσότερο, εἶχε δημιουργήσει συνδρομὰς καὶ γιὰ μιὰν... ἑβδομάδα ἀκόμα (λεπτὰ 35) καὶ εἶχε κάμει πρακτορεῖα τὰ... καπνοπωλεῖα, τὰ ὁποῖα πουλοῦσαν τὴν «Ἀκρόπολι».

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Ἡ συνέχεια.

—Μὰ δὲν εἶνε ὄμορφα ἐδῶ πέρα, Ἀλβέρτο μου, τοῦ ἀπαντοῦσε ἡ ἀδελφή του.

—Τί θὰ λένε ὅμως οἱ ἄλλοι ;

—Μπᾶ ! Καὶ τί σὲ νοιάζει τί θὰ ποῦνε αὐτὲς ἡ μαϊμοῦδες !... Ἂς ποῦνε ὅ,τι θέλουν... Μήπως δὲν εἶμαστε «ἀνοίκνιτοι» ;...

—Ναί, δὲν λέω... Κι' αὐτὴ ἡ τρέλλα εἶνε δική σου... Γιὰ φαντάσου !... Νὰ μᾶς νομίζουν ὅλοι ἀδέλφια, νὰ ἔχουμε χωριστὰ δωμάτια, νὰ λέμε ἕνα σωρὸ ψευτιές, καὶ νὰ εἴμαστε δυὸ τρυφεροὶ ἐρασταὶ ποὺ κρύβουν ἀπ' ὅλο τὸν κόσμο τὸν ἔρωτά τους !...

—Δὲν ξέρεις πόσο μὲ διασκεδάζει αὐτὴ ἡ κωμωδία, Ἀλβέρτο ;

—Κι' ἐμένα !... Μὰ ἔλα τώρα... Θέλεις νὰ γυρίσουμε στὸ ξενοδοχεῖο, Ἐλιάνα ;

—Ἂς μείνουμε ἀκόμη λίγο, Ἀλβέρτο... Εἶνε τόσο ὄμορφα ἐδῶ πέρα !...

Κι' ἕνας ἦχος φιλήματος ἀκούστηκε.

Οἱ ἐκδρομεῖς ποὺ κυριφάκουγαν, μὲ κατεβασμένα μοῦτρα, ἀπομακρύνθηκαν σιγὰ-σιγὰ ἀπὸ τὴν κοιλάδα. Δὲν μιλοῦσε κανεὶς τους. Μόνο ὁ καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας βρῆκε μιὰ στιγμὴ τὸ θάρρος νὰ ρωτήση :

—Μὰ ἦσαν ἄραγε ἐκεῖνοι ;...

—Γιές, τοῦ ἀπάντησε ξηρὰ ὁ Ἄγγλος δόκτωρ Πέρκινς.

Ὅταν ἔφτασαν λοιπὸν στὸ ξενοδοχεῖο, ὁ ροδοκόκκινος καθηγητὴς τῆς ὀρυκτολογίας φώναξε ἀμέσως στὸν ξενοδόχο :

—Τὸ δρομολόγιο τῶν τραίνων !... Γρήγορα !...

—Τὸ λογαριασμό ! Γκρίναξε ὁ Ἄγγλος δόκτωρ.

Ὁ ξενοδόχος τὰ ἔχασε !... Τί ξαφνικὴ καταστροφὴ ἦταν αὐτή ;

—Θέλετε τὸ λογαριασμό ; ρώτησε δειλά, ὅπως πάντα.

—Γιές ! Θέλω τὸ λογαριασμό.

Καὶ τὸ ἄλλο πρωὶ τὸ «Ξενοδοχεῖο τῶν Ἄλπεων» ἄδειασε... Ἀπόμειναν ὡστόσο δυὸ πελάτες : ***ὁ κύριος Ἀλβέρτος Μορὲλ καὶ ἡ ἀδελφή του...***

ΜΙΝΟ ΝΤΟΛΕΤΤΙ